

Červenec 2012

STOPA 93

Trampský občasník pro (nejen)
západní Kanadu a USA
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Road
Saanichton B.C.
Canada V8M 1V4
Tel.: 250-544-0909
Nová adresa: stopa@telus.net

Saperova šedesátka - 2012

O květnovém dlouhém víkendu se sjelo na 60 kamarádů k Honzovi a Lence, aby společně pomohli oslavit vstup Honze Námořníka alias Sopera do dětských let. Dodejme na vysvětlenou, že od šedesáti se počítá znovu tak, jak od narození.

Současně s Honzem slavil svých pětadesát /tedy pět let/ kamarád Jarda z Vernonu.

Celá akce se odehrála v pirátském stylu. Tuto vyvedenou taškařici vymyslel Ada Vostrouš. Byly zastoupeny skoro všechny trampské základny. Objevili se kamarádi z ostrova, Calgary, Seattlu, Vancouveru a dokonce Saperův dobrý kamarád Ivan z Českých Budějovic. Z Edmontonu pouze Vostrouši, protože na stejný víkend slavila Kadáfího Věra sedmdesátiny a tak kamarádi z Edmontonu slavili na Pembíně. Škoda, že Věra neskloubila tu její oslavu zároveň s Honzem a Jardem. Mohla být ještě větší sranda.

Tímto Ti Věrko dodatečně za všechny, co byli u Honze, přejeme do další sedmdesátky všechno nejlepší a doufáme, že jste to pořádně oslavili.

Od sobotního rána se "kuly pikle obvyklé i neobvyklé". Honza neměl tušení, co se na něho chystá. Všichni jsme se sešli nahoře u ohně a Ada nám dal instrukce, jak bude celá taškařice probíhat. Domluvili jsme se, že to spustíme v 15.30 hod., abychom večer v těch lehkých pirátských mundůrech neprokřehli.

Naaranžovali jsme blízko ohně pirátskou loď, na stromech visely pirátské vlaječky a uprostřed nich vlála velká pirátská vlajka. Na lodi byla vztyčena také pirátská vlajka, akorát místo tradiční lebky tam byla Adem vykouzlená šedesátka se zkříženými hnáty.

Poté jsme se odebrali do svých soukromých maskéren, abychom se k ohni navrátili už jako krvežízniví piráti. Až na jedince se všichni změnili na piráty a bylo se na co dívat. Těsně před půl čtvrtou, jsme se nasoukali do lodě a za mrtvolného ticha jsme očekávali příjezd oslavence. Ten byl přivezen na čtyřkolce se zavázanýma očima a byl posazen na lavici, kde už na něj čekala mořská panna Mikina. Námořník vykřikoval na naši adresu něco o suchozemských krysách. Bylo maličko podezřelé, že byl oděn také jako pirát. Asi mu to někdo vyžvanil. Potom mu Mikina sundala šátek z očí a Ádinka hlubokým hlasem zvolala "Muž přes palubu" a všichni piráti začali zpívat písničku od pana Wericha s upraveným textem od Ády. Áda to pustil z playbacku, tak to nebylo tak náročné. Fotoaparáty cvakaly, piráti zpívali a poslední refrén „Saper má šedesát, johoho, na toho rum si dej dnes, když je mu šedesát" jsme zpívali pětkrát po sobě. Důvod byl ten, aby nám byl rozdán rum, kterým jsme Honzovi připili

na zdraví. Potom mu Bobin přečetl rýmované blahopřání a předal mu plánek, podle kterého si Honza vedle latríny musel vykopat poklad, kterým bylo padesát dolarů v centech, které dostal darem od Bobina a Dáši. Měl co nést!

Po návratu zpátky k pirátské lodi byl posazen nazpět na lavici a všichni se postavili do řady, aby mu mohli předat dary. Myslím, že dostal ponejvíce - jako správnej námořník - chlast.

Po předání darů oslavencům, jsme se shromáždili kolem ohně a prozpívali se až do konce.

Druhý den dost lidí odjelo. Američané neměli dlouhý víkend a někteří už měli zase další plány. Tak nás tam zůstalo asi 20. Protože už od rána poprchávalo, nenechali jsme nic náhodě a natáhli jsme kolem ohniště plachtu. Večer byl opět velice vydařený a bylo nám pod tou plachtou moc dobře. Oheň hrála a písničky se střídaly jedna po druhé. V pondělí ráno jsme vstávali do deště, který potom na nějakou dobu ustal, takže jsme mohli v klidu sbalit věci a kolem poledne jsme se rozjeli domů.

Byla to vydařená oslava a zase je na co vzpomínat. Ahoj Fony.

Tramprská Kytara 2012

Ahoj kamarádi!

Ve dnech 1. až 3. září proběhne na pozemku Honze Námořníka a Lenky 8. ročník Tramprské Kytary. Všechno zůstává tak jako v minulých ročnících jen

s tím rozdílem, že tentokrát se bude na jevišti zpívat

pouze v sobotu. Neděle je věnována volné zábavě a večer se všichni sejdem u ohně a společně si zazpíváme tak, jako vždycky. Pouze připomenu, že oheň bude jen jeden nahoře u podia. Bude dobře, když si přivezete pitnou vodu, protože ta je tam limitována. V minulosti se nám stalo, že došla.

Na sobotu si připravte písničky, které tam ještě nezazněly.

Těšíme se na Vás na všechny a na viděnou ve dnech 1. až 3. září

Ahoj Fony.

ANNÍN 2012

Spolehlivá jarní oáza odreagování :

Ta tajemná šifra v jazyce Wingdings zamená: Annín 2012

Neříkejte, že jste to nepoznali!

Musíte ale uznat, že ty šipky jsou kouzelné, nemyslíte?

Trampské osadě MODRÝ OREL je letos kulatých 50 let! To samozřejmě zasluhuje pořádnou gratulaci včetně hřmotného UMÍÍÍ, což patří bezesporu hlavně šerifovi Benovi, který (tentokrát bez nemocného Lapa – jindy spolutvůrce všeho díla) prokázal i letos nezměrnou energii (zřejmě na ni má vestavěný generátor) v rámci přípravy, organizace a hladkého průběhu jubilejního potlachu na Račím potoce (samozřejmě za pomoci svých spoluosadníků a dalších dobrovolníků).

Tedy ne, že bych si dělal reklamu, ale podrobnosti o této osadě je možno se dočíst hned v prvním z „ošatky“ příběhů ze zahraničního trampingu, uveřejněných na Alešově či Baronově webu.

Ať už mají různé potlachy jakákoliv přízviska, asi

nejsem sám, kdo Annín vidí nejen jako vyhledávaný, ale asi bez nadsázky i prestižní. Není tím myšleno množství sešlých (sešli jsme už téměř všichni), ona by se účast těžko počítala na kusy - např. mimo „slavnostní“ soboty bylo u menšího ohně v pátek mnoho úplně jiných „brnkálistů“ než v neděli – průběžně se odjíždělo a zase naopak přijíždělo.

Protože vždycky vykecám do světa to, co někteří jen šeptají (aby neurazili ty, co sami sebe berou vážněji, než samotný trampingu), prozradím, že muzikantská havěť má mnohem radši právě ty pátky či neděle, kdy jednak odpadá ukotvená formálnost hlavního ohně, jednak se všichni vzájemně slyší, a zejména se může „jammovat“ v různých seskupeních, což pro některé zatuhlé konzervativce není zrovna faktem pochopitelným, potažmo tudíž stravitelným.

Když už jsem uhořel na tuto strunu, myslím, že kytičky písniček byla i kytičí důstojnou k jubileu osady, od písniček dua KSŘ a tradičně poetického soundu jihočeského dua Blanice přes uchu lahodící dvojhlas Roberta M. s Hilde, přes živelně šťavnatý projev Marcely P., rozhoupávající i okolní borovice, a jistý hlas „písničkové dámy“ Zuzany R. (M.), až ke střídajícím se sborům, zejména z Brna. Asi lze jmenovat i Albatros, Údolí, Štoky, a z jednotlivců přispívali muzice Pedro, Paddy, Pazour, Karel, mladý Sázava, a jako vždy – Naříák, zaujal mě i Čochtan na mandolinu..... ať mi prominou další nejmenovaní či pozapomenutí, nějak neumím

konkurovat telefonnímu seznamu.

Nesoutěžení v písničkách schvaluji, bylo by zdlouhavé (a i nezávislost poroty bývá občas sporná).

Nezanedbatelná byla i muzikoprodukce pořadající osady s Benem, Olinou a Čochtanem v čele, i přes prezentaci názoru, že „od zpívání jsou tam dnes jiní“. Z jedné věci jsem ale přece jen dost smutný. „Annína“ se téměř každoročně zúčastňuje „mimo soutěž“ místní houslistka (a to dobrá houslistka) na vozičku. Dovedli ji tam i letos, ale nikdo z účinkujících ji v žádné písni nenechal ani vrznout, což není zrovna moc dobrým potvrzením právě mezi trampy proklamovaného kamarádství.

Sice považuji za daleko podstatnější vlastní zažehnutí ohně, než kdo ho zapálil, leč Ben ty čestné žháře prozradil: Johnyk, Pete (Firwood), Rudi (Gold west Colorado) a Franta (Svatojanské proudy).

S nostalgii starce vzpomínám na doby, kdy jsme se vydali třeba do Jeseníků či na „Slovač“ trochu pěšky, pokud to šlo, tak stopem, když už nic, tak alespoň „dejchavičnou lokálkou“. Dnes jsou v blízkosti potlachovišť zakotveny koráby, že by si nezavěšenec mohl myslet, že tam mají manažeři „brífink v terénu“.

Přestože jde trampingu s dobou, je krásné – byť už řídkěji - vidět prostě nataženou celtu mezi borovicemi a pod ní rozbalený spacák či „uzdu“. To samé platí dnes i o tzv. klasické trampské výstroji, kde bych manifestoval – jako příklad trampa pro vycpání do školního kabinetu (či muzea) - Hrobníka, kterého jsem si musel zvětšit a s jeho svolením ho zde prezentuji. Druhé příložené fotce (od Rudiho) jsem dal pracovní název „tři vnoúčata a pes“ a pokud za nimi někdo najde další hejno mladých, rád odvolám své tvrzení, že to trampování „po našom“ odejde ruku v ruce s naší generací.

Po letech bylo počasí téměř ideální, sluníčko „zlatem zářilo“, jen ty noci nebyly zrovna tropické – u ohně vládla nemoc „teplé břicho, studená pr...ávě ta odvrácená strana člověka“.

Gratulantů k padesátinám osady bylo habaděj, dary rozhodně v ohni neskončily a po zjednání ticha zahřmelo hromadné „ahoj“, snímané mobilním telefonem, čímž i přeneseně přes hranice do nemocnice Lapovi, který evidentně u ohně chyběl (a pak, že mobil nepatří na tramp).

Neděle bez gorodků není tradičně myslitelná, takže o klacky, létající někdy i na cíl, nouze nebyla. Záchvaty (ne)

šikovnosti vrhajících bavyly všechny okolo včetně Nařákovy nové slečny – tedy psí - která ho ve své psí pubertě neskutečně poslouchala doslova na slovo. Tady se musím zmínit o neobvykle silném výtvarném zážitku, kterým byly nevidané velkoplošné plackovité ceny za umístění v bombardování gorodků – jejich autorka Pavlína si ode všech vysloužila snad to

nejsilnější a nejpřímější „umíí“. Neobvyklé bylo i to, že ceny za „bramborová“ místa byly stejně pěkné, jako za ta medailová, dokonce myslím, že byl největší zájem o páté místo (modrá je dobrá) - viz obrázek.

V neděli pár prdchů, co museli v pondělí „šroubovat“ odjelo, ale – jak už jsem zmínil, přijeli Robert s Hilde, Blanice a další, takže nedělní oheň nebyl oškubanou reprízou sobotního, ale naopak – jinopisnickově premiérový.

V pondělí pak se spakovali i ti vytrvalci, uklízelo se potlachoviště a já ujařmeně nabídl odvoz sesbíraných skleněných lahví nevratných, jó - to jsem si dal. Nešlo o to, že jsem tu zasklenou směs výparů špiritusu všech arómat nemohl ani unést, ale když jsem s nimi pak u nás na Sázavě asi půl hodiny plnil kontejnér na sklo, pozorovala mne z dálky největší drbna z rájónu. Mám já to zapotřebí?

Zdeněk – jak už je zvykem - Praďour

Oslava narozenin u Vaška z Chilliwaku

Místo konání - pozemek Vaška a Míly v lesích kousek od Princetonu v Britské Kolumbii. První hosté dorazili už ve čtvrtek k večeru z Calgary, z Vancouver Island, Seattlu i Portlandu. Během pátku se trousili další a další z Vancouveru, Crestonu, Chilliwaku, z daleka i z blízka.

Mandolína, Bobin, Námořník, Zdeněk Moňďa, Fony s Pavlou, Jirka Dlouhej a i další jako Bublinovic, Madla s Jerrykem, Argentýna., Hrál se jako vždycky až do časných ranních hodin.

Plac před boudou byl zaplněný vozidly, že se sotva prošlo. Parkovalo se i u cesty dole a všude, kde se dalo. Přestože pivo teklo proudem ze sudu a bylo pečlivě zazdíváné mnoha druhy ohnivých vod, všichni to zvládali jak správní profesionální alkoholičci a nálada nevázla ani na moment. Oslavenec obdržel prasečí plaketu a dva narozeninové dorty, popřáli mu kamarádi a dostavili se i rodinní příslušníci včetně dvou nádherných vlčáků a malého kudrnáče.

Celkově shrnuto - oslava se náramně vydařila a i když pravděpodobně uběhaná, ulítaná a uchlebičkováná manželka Míla, která stála celý víkend u plotny bude týden odpočívat, doufáme, že zapomene a pozvou nás za rok zase.

Martina a Milan, TO Kamarádi Ostrova

Počasí nám přálo, občasná sprška byla vítaná a často využívána pro šlofička před dalším povídáním, popíjením, mlsáním, srandičkami a hraním. I kdyby

lilo jako z konve, všichni by přežili v suchu pod novým rozlehlým přístřeškem, postaveným nedlouho před oslavou a vybaveným bytelným stolem s lavicemi. Prý aby vydržel několik generací a hlavně, aby ho nikdo neukradl. Paní domu pravidelně přinášela tácy s pochoutkami, domácí vepřové, chlebičky, borůvkové koláče, a každý z návštěvníků taky přihodil něco na zub. Během dne se účastníci bavili po svém, procházky lesem, kecání, jídlo a popíjení, sběr hub, nebo jen tak čučeli do zeleného porostu. V sobotu sledovali, jak se vaří prasečí hlava, otáčí selátko na rožni, a užívali si kamarádů. V pátek byl večer u ohně s muzikou spíš komorního charakteru, v sobotu po příjezdu dalších gratulantů se to rozjelo naplno. Z muzikantů tam byli Sam s Hankou z Powel River, Pepíček Rolů, Ivo Cwak,

Nová osada ve Wisconsinu U.S.A.

Slyšeli jste tu ránu??? To na trampskému nebi právě zazářila nová hvězda.....

...těmito slovy zahájil čerstvě zvolený šerif zakládací oheň osady WINNEBAGO. Oheň šlehal do výšky několika metrů, zpívala se Vlajka, lidem se na tvářích rýsoval úsměv, a radost v srdcích byla, jako když znova najdete to, co jste dlouho hledali.....

Ale nejdřív pojďme pár měsíců zpátky:

V oblasti Chicaga - a vůbec v celé oblasti "midwest," byla nejznámější osadou po dlouhá léta (35 let) osada Dálava. T.O. Dálava měla prestiž nejen v USA, ale po celém světě. Když se její šerif spolu s ostatními členy rozhodl ukončit činnost osady, byla to smutná zpráva, která vyvolala v srdcích "česko-slovensko-amerických" trempů velkou otázku: CO BUDE DÁL?? Ohně se sice konaly, ale pod vedením "ne-trampa" a lidí ubývalo a ubývalo. Rádo-by hry a soutěže se pořád jen opakovaly...Smysl všeho se pomalu vytrácel... Na oheň v roce 2011 - který nechceme nazývat potlachem, přijelo pouhých 5 lidí, kteří ani vlastně nevěděli, proč tam jsou. Nikdo nezpíval písničky, nikdo nevěděl proč a k čemu zapálit 'oheň', v podstatě se jednalo o "kempování mastňáků v lese" - hlavní program byly špekáčky a teplé pivo...

To byl asi poslední úder, který jsme všichni potřebovali, aby se začalo znovu něco dít. Tohle naše "blbnutí," na které jsme se všichni každý rok těšili, nám začalo chybět víc, než jsme byli ochotni přiznat. Jednoho dne u mne zazvonil telefon od majitele pozemku, na kterém se za dob T.O. Dálava každoročně konaly potluchy a další akce... "Ahoj, tady Libor, jak to jde? Hele, nechceš zkusit založit osadu, ať se to zas znova rozjede? Je mi líto, že se nic neděje a mluvil jsem i s ostatními a shodli jsme se, že bys to měl udělat ty. My ti s tím pomůžeme jak budeme moci..." Má radost v tuhle chvíli nebrala konce - to, co jsem si myslel i já, si mysleli i ostatní a mít tuhle podporu od lidí, se kterými jsem se už léta znal, pro mne znamenalo opravdu hodně. Nad odpovědí jsem se nemusel rozmýšlet a vypálil jsem ze sebe: "jasně, jdeme do toho, jak si to představuješ!"

..... A kolotoč se začal točit takovou rychlostí, že už nebylo možné ho zastavit. Za pár dní jsme měli na stole seznam lidí, které jsme chtěli přijmout do osady. Všem jsme zavolali, a když bychom to vzali odborně a statisticky, tak jsme měli 98% kladných odpovědí. Všichni přivítali tuhle zprávu s radostí.

Potluchy se tradičně konaly na "memorial weekend" - měli jsme v podstatě jen 2-3 týdny na zařízení všech "detailů" jako zvadla, domovenky, vlajka, soudek českého piva, atd.... Nakonec se všechno podařilo zařídit na čas a jediná otázka, která visela ve vzduchu, byla: přijede vůbec někdo?? Nebudeme tam sedět sami?? Spousta lidí sice slíbila, že by přijeli, ale jen pár k tomu dodalo, 'určitě'.

Den před Potlachem bylo všechno "ready." Dřevo nařezané, domovenky a vlajka v batohu, camrátko nařezané, navrtaná a namalovaná, soudek na cestě, zvadla rozvěšená snad po všech hospodách po celé Americe a Facebook plný pozvánek....

Nervozita sílila každou minutou, ale nezbývalo než čekat.

Vandrování pro většinu z nás znamenalo víc, než jen "vypadnout na pár dní z baráku." Ten, kdo má tuhle zelenou krev v žilách, jen těžko bere trempování jako zábavu, je to spíše

jeho 'životní styl'. Ta pohoda - být v lese, potkat se se starými kamarády, mít čas si zazpívat songy, co zpívali naši "taťkové" a co už snad nikdo ani nezná, to je to, co táhne tuhle bandu dál, i když se třeba několik let nevidíme. A když to někdy opravdu nejde a musíme si ten víkend v lese nechat ujít, nepřestaneme nikdy plánovat a doufat - že "snad příště"....

V pátek večer už bylo na fleku prvních 14 kamarádů, byli to především členové právě vznikající osady. Nálada byla fajn, ale přesto trochu zklamání, že 'nikdo nepřišel,' viselo ve vzduchu....

Sobota. Déšť. Zamračeno. Déšť. Oheň se měl zapalovat už za 3 hodiny.....

Nervozita nás ovládá, alespoň že plachta přes hranici drží dřevo v suchu.... Ale....A pak že trempskej Bůh neexistuje...) ...najednou ze silnice začala odbočovat auta - jedno za druhým. Lidí přibývalo a nálada letěla nahoru i navzdory počasí. "No co, tak to přesuneme na zítra", je naše předběžné rozhodnutí. Ale severní vítr nám udělal velkou službu s úžasným výsledkem. Obloha se rozjasnila a kolem ohně stálo přes 60 lidí (z Wisconsinu, z Illinois, z Iowy, z Michiganu..) a ve vedlejším ohni se nahřívaly louče....

Oheň zapalovali: Anička, Vaida, Lád'a a Martin - mladí, "staří", holky, kluci, sever-jih-východ-západ v pravém slova smyslu..

...Slyšeli jste tu ránu??? To na trampskému nebi právě zazářila nová hvězda.. Těmito slovy zahájil čerstvě zvolený šerif

zakládací oheň osady WINNEBAGO. Oheň šlehal do výšky několika metrů, zpívala se Vlajka, lidem se na tvářích rýsoval úsměv, a radost v srdcích byla, jako když znova najdete to, co jste dlouho hledali.....

... a já téhle HVĚZDĚ přeju, aby svítila co nejjasněji a co nejdéle....

AHOJ!!!!

Denis "Deny Lesapán" Stefanek - Šerif T.O. WINNEBAGO
Všem, kteří se jakkoliv přičinili k tomu, aby to nakonec dopadlo takhle skvěle, děkuju. Především Vlastě "Vicky" Kučerové, která do toho vložila kupu času a práce, která se promítla v SUPER výsledek. DÍKY!

Různé ..

Omluva

Omlouvám se za nedorozumění, které jsem způsobila označením nepravého autora článku "Annín - potlach Modrého orla 2004" v Plkách číslo 69.

Tento článek, který vyšel ve "Stopě" v červnu 2011, mi zaslal kamarád pro zveřejnění v Plkách společně s článkem "Potluch" na jedné straně listu, ale bohužel bez jména autora. Protože pod článkem "Potluch" byl podepsán Praďour, domnívala jsem se, že je také autorem předcházejícího článku.

Svůj omyl jsem zjistila, když mi přinesl Praďour na naši slezinu dopis od kamaráda, ve kterém mu píše, jak je možné, že v Plkách byl označen jako autor článku, který napsal Pedro z Paříže. Samozřejmě, že Praďour o tom vůbec nevěděl.

Moc se omlouvám Praďourovi, Pedrovi a všem, které jsem tím nechťic blamovala. Autorem článku "Annín - potlach Modrého orla 2004" není nikdo jiný než Francouz Pedro.

Prosím redakci Stopy o zveřejnění této mé omluvy a předem děkuji.
Omluva bude zveřejněna v plném znění také v Plkách číslo 70.
Za TC Plky Míla

Ahoj Aleši,

právě jsme vydali knihu -Trvalé bydliště Klondike aneb kde medvědi dávají dobrou noc -od Mývaly, Alenky.

Pokud byste mohli dát zprávu do Vašeho časopisu, byl bych moc rád.

Text o knize i fotku obalu najdete na webu <http://www.outdooring.cz>

Alena Kennedy: Trvalé bydliště Klondike
aneb kde medvědi dávají dobrou noc

Kniha vázaná A5, 245 stran, barevné fotografie.

Doporučená cena na pultech 359Kč.

Vyšla 1. června 2012.

Vydalo nakladatelství Outdooring.cz

s pozdravem a díky - Ctirad Oráč

Povstaňte kamarádi

Arnošt Fíla - Dr. King

Narodil se 5. února 1932 v Ostrově nad Ohří. Z republiky odešel v roce 1968 a toulal se celým severo-americkým kontinentem. Na sklonku svého života zůstal a zemřel v Česku sám, přesto že měl spoustu kamarádů po celém světě. Za zahraniční trampy chceme tímto podělovat Jurovi Cancákovi, Pytlovi a Prckovi z Tišnova za to, že se postarali o pohřeb a důstojné rozloučení s Dr. Kingem v brněnském krematoriu 3.7. 2012

Jan Danda, Hanzin (1940-2012)

2003, tak Teslin River 2005.

S Hanzinem nám odešel jeden z tramských bardů, který byl nevyčerpatelným zdrojem starých tramských písniček, jak českých tak slovenských. Byl trampem nejen tělem a duší, ale i myšlením. Všichni co jste ho znali na něj vzpomeňte při příštím velkém ohni. Hanzin se zúčastnil jak akce Yukon River

Dobrá zpráva z našich hôr: Leto sa blíži! Už sa topia strechy!!

Len tak som si minulú nedelu, 13. maja, vyrazil na Elfin Lakes. Prijemný kraj, častý cieľ mojich potuliek. No a zistil som, že leto sa blíži! Nabudúce už môžeš (snáď) nechať doma snehovú lopatu a do US-ky pribaliť plavky a opaľovací krém.

Posielam dve fotky, pohľad na chatku Red Heather (Červený vres). Obidve su fotené z toho istého miesta, tým istým smerom. Prvú som cvakol 6. novembra minulého roku a druhú minulú nedeľu, 13. Mája, 2012.

Pokiaľ si tam chceš vyraziť na vander, zober Highway číslo 99 na sever z Vancouveru, asi za hodinku si v mestečku Squamish, tu zatiaľ

doprava, na východ, na rozbitú štrkovú cestu na Diamond Head Area, po 18 km doraziš na koniec cesty. Obuj nejake lyže, alebo snežnice a asi za hodinku a pol si na turistickej chatke bez hospodára - Red Heather Shelter (výška asi 1350 m.n.m.). Keď máš chuť, pokračuj ďalej po hrebeni Paul Ridge a asi za 2 hodinky si na Elfin Lakes. Tam je snehu ešte viac, iste si užiješ. Cesta je dobre vyznačená.

Maj sa fajn v tom horúcom lete!

Ahoj!
Bobor

